

Sygn. akt I C 789/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna w W.

przeciwko

I. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 789/15

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2015 roku powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna Spółka jawna z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej I. P. kwoty 827,74 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 519,86 zł od dnia 28 października 2015 roku do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami od kwoty 266,98 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z pozwaną umowę elastycznej pożyczki ratalnej, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Pozwana dokonała rejestracji za pomocą formularza zamieszczonego na stronie internetowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jednocześnie akceptując warunki umowy pożyczki oraz Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną. Ponadto pozwana potwierdziła warunki umowy poprzez dokonanie przelewu kwoty 0,01 zł ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Po dokonaniu weryfikacji pożyczkodawca w dniu 20 maja 2014 roku przelał na rachunek pozwanej kwotę pożyczki.

I. P. zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki wraz z należnymi odsetkami i prowizjami za jej udzielenie do dnia 27 stycznia 2015 roku. Pozwana zobowiązała się także w wypadku opóźnienia z zapłatą do uiszczenia odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP oraz kosztów czynności windykacyjnych w postaci monitów do zapłaty przesyłanych drogą pocztową, sms-ową oraz telefoniczną.

Następnie powód wyjaśnił, że w dniu 30 czerwca 2015 roku pożyczkodawca, jako współnik powoda, na podstawie umowy spółki jawnej zawartej w dniu 10 lutego 2015 roku wniósł wkład w postaci pakietu wierzytelności z tytułu zawartych umów pożyczek. Każda z wniesionych wierzytelności składała się z: a) kapitału niespłaconej kwoty pożyczki, b) opłat za wykonanie czynności windykacyjnych, c) odsetek umownych w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od kwoty kapitału pożyczki do dnia wymagalności, d) odsetek umownych za opróżnienie w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od kwoty kapitału niespłaconej pożyczki, e) odsetek ustawowych od opłat windykacyjnych liczonych od dnia wymagalności zobowiązania.

W tym samym dniu została zawarta umowa sprzedaży pomiędzy powodem a pożyczkodawcą, której przedmiotem była sprzedaż pakietu wierzytelności przysługujących (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z tytułu kosztów związanych z zawartymi umowami pożyczki. Na każdą sprzedaną wierzytelność składała się: a) prowizja za udzielenie pożyczki, b) odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od prowizji z tytułu udzielonej pożyczki w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP. Powyższymi transakcjami została objęta także wierzytelność, jaką posiadał pożyczkobiorca w stosunku do pozwanej. Pozwana została powiadomiona przez powoda o zaistniałych zmianach drogą elektroniczną.

Postanowieniem wydanym w dniu 1 grudnia 2015 roku referendarz sądowy orzekający w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie sygnaturze akt VI Nc-e 2261373/15, po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej, procedując w tej mierze na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c.

Pozwana I. P. nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska merytorycznego w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelała na rachunek pozwanej kwotę 1000 zł. W przekazie, jako tytuł płatności wskazano „umowa pożyczki (...)”. Do pozwanej wysłano również maila w którym poinformowano ją o przyznaniu pożyczki o takim numerze oraz wskazano iż załącznikiem jest umowa elastycznej pożyczki ratalnej, regulamin i harmonogram spłat.

(dowód: kopia mejla – k. 11, wyciąg bankowy – k. 20)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawił w dniu 20 maja 2014 roku do umowy pożyczki numer (...) dwa różne harmonogramy spłat. W jednym z nich wskazano że pożyczka ma być spłacona w 12 ratach, do 20 maja 2015 roku, w łącznej kwocie 1513,33 zł w tym 1500 zł kapitału i 13,33 zł odsetek. Natomiast w drugim harmonogramie spłat wskazano termin spłaty również na dzień 20 maja 2015 roku i kwotę 1513,33 zł z tym że wskazano iż w skład spłaconej kwoty wchodzi 1000 zł kapitału, 500 zł prowizji i 13,33 zł odsetek.

(dowód: harmonogramy – k. 18-19)

W dniu 13 stycznia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządził adresowane do I. P. pismo - wezwanie do zapłaty miesięcznej raty z tytułu zaciągniętej umowy Elastycznej P. Ratalnej. Kwota spłaty wraz z opłatą windykacyjną miała wynosić 123,15 zł.

(dowód: kopia wezwania do zapłaty - k. 42)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna z siedzibą w W. zawarły w dniu 10 lutego 2015 roku umowę spółki jawnej. Zgodnie z §5 powyższej umowy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zobowiązał się do dnia 16 marca 2015 roku wnieść wkład niepieniężny w postaci pakietu wierzytelności z tytułu zawartych umów pożyczek. Lista wierzytelności wchodząca w skład wnoszonego wkładu, zawierająca indywidualny numer każdej z nich, jej wysokość oraz termin, w którym powinna zostać spłacona przez dłużnika stanowiła załącznik numer 5 do umowy spółki. Każda z wniesionych wierzytelności składała się z: kapitału niespłaconej kwoty pożyczki, opłat za wykonanie czynności windykacyjnych, odsetek umownych za opróżnienie w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od kwoty kapitału niespłaconej pożyczki, odsetek ustawowych od opłat windykacyjnych liczonych od dnia wymagalności zobowiązania

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata kserokopia umowy spółki jawnej - k. 21-26)

W dniu 1 marca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystosował do dłużniczki ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 270,16 zł z tytułu zaległości wynikających z umowy Elastycznej P. Ratalnej

(dowód: kopia wezwania do zapłaty - k. 44)

Na mocy uchwały nr 1 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna Spółka jawna z siedzibą w W. z dnia 30 czerwca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zobowiązał się do dnia 30 czerwca 2015 roku wnieść dodatkowy wkład niepieniężny w postaci pakietu wierzytelności z tytułu zawartych umów pożyczek. Lista wierzytelności stanowiła załącznik numer 5a do umowy spółki. Każda z wniesionych wierzytelności składała się z: kapitału niespłaconej kwoty pożyczki, opłat za wykonanie czynności windykacyjnych, odsetek umownych za opróżnienie w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od kwoty kapitału niespłaconej pożyczki, odsetek ustawowych od opłat windykacyjnych liczonych od dnia wymagalności zobowiązania

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata kserokopia protokołu z posiedzenia wspólników spółki, k.29-38)

W dniu 30 czerwca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna Spółka jawna z siedzibą w W. umowę sprzedaży, której przedmiotem był pakiet niespornych i wymagalnych wierzytelności przysługujących sprzedającego z tytułu zawartych z dłużnikami umów pożyczek. Wykaz wierzytelności stanowić miał załącznik numer 1 do powyższej umowy, który miał zawierać dane finansowe odnośnie wierzytelności w tym w szczególności: numer pożyczki, kwotę prowizji, kwotę odsetek za opóźnienie, datę wymagalności świadczenia.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata kserokopia umowy sprzedaży - k. 39-41)

Powód sporządził pismo, w którym zawiadamiał bliżej niesprecyzowaną osobę o cesji wierzytelności z tytułu umowy pożyczki zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Jednocześnie wskazał, iż spłata zadłużenia winna nadal następować na rachunek pierwotnego wierzyciela.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata kserokopia powiadomienia dłużnika o przelewie wierzytelności i wezwanie do zapłaty- k. 46)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie wskazanych powyżej dokumentów oraz kserokopii dokumentów.

Wprawdzie większość złożonych przez stronę powodową „dokumentów” to tylko kserokopie, których zawodowy pełnomocnik powoda nie poświadczył za zgodność z oryginałem, to jednak ich treść nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Jak trafnie wskazał, Sąd Najwyższy z unormowania art. 129 k.p.c. wynika, że jeżeli strona powołuje się w pozwie na dowód z dokumentu, musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć w sądzie oryginał dokumentu i to nie tylko wtedy, gdy nie złożyła jego odpisu, ale także wtedy, gdy jego odpis był załącznikiem pisma. Obowiązek ten powstaje z chwilą zgłoszenia przez stronę przeciwną żądania złożenia dokumentu w oryginale. Jeżeli strona przeciwna nie wystąpi z żądaniem przedstawienia dokumentów zgłoszonych w pozwie, jako środki dowodowe, to nie powstał obowiązek procesowy ich przedłożenia i należy przyjąć, że twierdzenia w nim zawarte są niesporne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2008 roku, I CSK 62/08, LEX nr 470020)

Przy czym należy podkreślić, że na podstawie dokumentów o charakterze prywatnym, Sąd ustalił jedynie, że autorzy tych dokumentów złożyli oświadczenia zawarte w treści tych dokumentów, a nie to, że oświadczenia te opisują rzeczywisty stan rzeczy (art. 245 k.p.c.).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne i jako takie zasługiwało wyłącznie na oddalenie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszyły podstaw do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie, bowiem z art. 339 §1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Jednakże, pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli: pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), albo sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 § 1 k.p.c.).

Pozwana w żaden sposób nie wdała się w spór, co do istoty sprawy, nie stawiała się na rozprawę, pomimo, iż była o jej terminie prawidłowo zawiadomiona, nie złożyła też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajęła stanowiska w sprawie. Nie wniosła również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności.

Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające jej stawiennictwo na wezwanie Sądu.

Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

W myśl art. 339 §2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższy przepis wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44).

Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.), zrównują w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 k.p.c.)

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości, co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp.

W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72 OSNCP 1973 z. 5, poz. 80, a także A. Zieliński, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, opublikowana w systemie informacji prawnej Legalis w wersji elektronicznej).

W sprawie niniejszej pozwana, co prawda nie zaprzeczyła istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajęła w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało przyjęcie twierdzeń powoda za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Dla zastosowania art. 339 §2 k.p.c. w pierwszej kolejności konieczne jest zawarcie w pozwie lub dalszych pismach procesowych samych twierdzeń faktycznych, a powód w ocenie Sądu tego nie zrobił, a przynajmniej nie zrobił w takim zakresie, który pozwoliłby dokonać materialoprawnej zasadności zgłoszonego powództwa.

Należy wskazać, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda w trybie art. 339 §2 k.p.c. nie zwalania Sądu od oceny, że przytoczone twierdzenia faktyczne uzasadniają zgłoszone roszczenie z punktu widzenia prawa materialnego (por. wyrok SN z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30).

Tym samym twierdzenia faktyczne powoda winny podawać wszelkie fakty niezbędne dla oceny roszczenia z punktu widzenia prawa materialnego.

Należy podkreślić, iż twierdzenia faktyczne w rozumieniu art. 339 §2 k.p.c. muszą być wskazane przez samego powoda w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, a nie wynikać ze złożonych dokumentów (tzn. Sąd nie może stosując art. 339 §2 k.p.c. uzupełniać stanu faktycznego wskazanego przez powoda analizując przedstawione dowody, gdyż takie zachowanie Sądu jest faktycznym prowadzeniem postępowania dowodowego).

Twierdzeniami faktycznymi w rozumieniu art. 339 §2 k.p.c. nie jest sama kwota żądania. Kodeks postępowania cywilnego wyraźnie odróżnia żądanie pozwu (art. 187 §1 pkt 1 k.p.c.) od okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (art. 187 §1 pkt 2 k.p.c.).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy wskazać, że powód w twierdzeniach faktycznych pozwu zawarł jedynie informacje o rejestracji w systemie komputerowym, informacje o zawnioskowaniu w bliżej nieznanym okresie o pożyczkę, wskazał termin płatności (27 stycznia 2015), oraz okoliczność, iż w przypadku opóźnienia pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty odsetek maksymalnych, oraz kosztów wezwań do zapłaty przesłanych drogą pocztową. W końcu powód podał twierdzenia faktyczne dotyczące tego jak stał się wierzycielem w miejsce wierzyciela pierwotnego.

Powód nie wskazał natomiast w twierdzeniach faktycznych pozwu daty zawarcia umowy, pożyczonej kwoty, kwoty jaka miała być zwrócona, kwoty prowizji od udzielonej pożyczki.

Już tylko te luki w twierdzeniach faktycznych są wystarczającym powodem do niezastosowania art. 339 §2 k.p.c. i oparciu się wyłącznie na twierdzeniach faktycznych pozwu.

Twierdzenia te, bowiem są nie pełne i nie dają podstaw do oceny czy zgłoszone żądanie pozwu jest słuszne czy nie. W szczególności nie wiadomo ile strona pozwana pożyczyla pieniędzy i ile miała zwrócić do dnia 27 stycznia 2015 roku.

Nadto złożone przez powoda „dokumenty” podważają twierdzenia faktyczne pozwu w zakresie terminu w jakim pożyczka miała być spłacona. Powód wskazał, że miał to być dzień 27 stycznia 2015 roku. Natomiast złożył wydruki

– przez nikogo nie podpisane (umowę elastycznej pożyczki ratalnej i 2 harmonogramy spłat) – z których wynika iż termin płatności ostatniej raty pożyczki to 20 maja 2015 roku.

Nadto powód złożył dwa harmonogramy dotyczące warunków tej samej umowy pożyczki (...) sporządzone w tym samym dniu, które wskazują różne warunki rzekomej pożyczki.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości.

Wobec uznania, iż okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej zobligowany był do przeprowadzenia postępowania dowodowego.

M. – prawnej podstawy żądania pozwu upatrywać należy w brzmieniu art. 720 §1 k.c., po myśli którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wreszcie, skoro powód opiera swe roszczenie na zawartej umowie cesji, podstawę tą stanowią również przepis art. 509 §1 k.p.c., stosownie do którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Jednakże nie można zapomnieć, że w obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c.

Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik.

Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W aktualnym stanie prawnym działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest zatem – po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. – dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia – działanie sądu z urzędu może bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji; por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, nr 7-8, poz. 116).

Dopuszczenie dowodu z urzędu nie powinno wchodzić zupełnie w grę w sytuacji, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników (adwokatów lub radców prawnych). Wtedy bowiem kontrydiktoryjność, uwolniona od obciążeń nieudolności stron, najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074).

Zatem reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, iż w rozpatrywanej sprawie to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że po pierwsze powstała wierzytelność przysługująca wcześniejszemu wierzycielowi, a po drugie, iż skutecznie nabył tę wierzytelności od poprzednika prawnego.

W ocenie Sądu powód nie dowiódł w sposób nie budzący wątpliwości, że doszło do zawarcia z pozwaną umowy pożyczki i na jakich warunkach.

Powód nie przedstawił dowodu przelewu 0,01 zł dokonanego przez pozwaną, w którym rzekomo zaakceptowała ona warunki pożyczki (...) mimo że mógł to z łatwością zrobić.

Po drugie warunki pożyczki (...) są faktycznie nieznanne albowiem powód przedstawia w dwóch harmonogramach różne warunki tej rzekomej pożyczki. W jednym z nich wskazuje, że kapitał do spłaty wynosił 1500 zł a w drugim, że 1000 zł. Nie wiadomo, na jakie warunki pozwana się zgodziła, bo powód nie przedstawił w tym zakresie żadnych twierdzeń faktycznych (poza numerem pożyczki).

Należy wskazać, że powód, w sposób oczywiście urągający wymogowi art. 187 §1 pkt 2 k.p.c. nie przedstawił w uzasadnieniu pozwu okoliczności faktycznych uzasadniających dochodzone roszczenie, tj. treści umowy pożyczki zawartej z pozwaną.

Rolą sądu w procesie nie jest wywodzenie okoliczności faktycznych ze zgłoszonych dowodów (przenoszące właściwie wyniki postępowania dowodowego do sfery domysłów, jakie okoliczności faktyczne strona wywodzi z przedstawionych dowodów), lecz weryfikacja twierdzeń strony w oparciu o przedstawione wyżej reguły dowodzenia.

Nie mogą stanowić dowodu na treść umowy stron nadesłane przez powoda wydruki z uwagi na to, iż nie ma żadnego dowodu na to że pozwana zgodziła się na takie warunki.

Nadto nadesłane harmonogramy są ze sobą sprzeczne, co podważa jakąkolwiek wiarygodność wydruków powoda i nie pozwala czynić na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Reasumując powyższe rozważania należy stwierdzić, iż jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych pozwalających na ustalenie, że pozwana złożyła poprzednikowi prawnemu powoda jakiegokolwiek oświadczenie woli o zawarciu umowy pożyczki oraz pozwalających na ustalenie jaka była treść tego oświadczenia (jakiej treści była umowa (...)).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo.

SSR Jarosław Janeczek